

”נסירת הפרצופים”

המהלך הכללי של כל החיים בא בחבור שמיסוד הטבע וחבור שמיסוד הבחירה. אם לא היסוד הטבעי שהושם ביצירה לקיום העולם והשלמתו, לא היה אפשר לבחירה להתקיים. אמנם תכליתו היא הבחירה השכלית, שיעשו הדברים מצד בהירות הדעת עפ"י היושר והתקון. כח הבחירה שבאדם מתגלה הוא מצד הפנים, בראית העין ואופן פנית הלב והמוח. לעומת זה משכן הכח הטבעי הוא בצד האחוריים. החבור באחוריים, מקום שליטת הטבע, בא להשריש את היסוד הטבעי בקיום ובהשתלמות, שהוא מוכרח להיות יסוד ושורש לצד הפנים וגם מתחייב ממנו ונלווה לו. אך החבור הטבעי לעשית המעשים מתוך דחיפה פנימית עזרה, איננו נותן מקום לבהירות הדעת לגלות את פעולתה, לעשות את המעשים הקודמים בעצמם מתוך הכרה פנימית ברורה. השלמות המתברכת לא תתן להשאר לעולם במעמד הטבעי, והיא המרוממת ומעבירה אל מדרגת ההכרה. על כן באים ימים שתרדמה נופלת על האדם, והפרצופים ננסרים זה מזה. התרדמה שמפיל ד' על האדם בלקיחת הצלע, היא קביעת ערך הטבע שיהיה רק בתור רשם, ולא בתוקף שליטה בפעל ובאין ידיעה ממשית שתוכל לפעול בכח הזכרון את קביעות ציורי הדברים כהיותם, עד שהפירוד הגמור נעשה אפשרי. ובכלות התרדמה במקום צלע מחוברת, חיבור טבעי, גב לגב, עומדת תפארת אדם בכליל הדרה, שהבחירה השכלית מכרת לומר "זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי", והעולם מתכוון בהופעת חיים ותולדות קיימות עדי-עד. שהשכל מבחין שוב את ערך הטבע שהוא רק לרושם כדי שיבנה עליו שכל הבחירה את בנינו. והנסירה התרדמית, היא המביאה לידי ההתאחדות הגמורה, הצורית החפשית, וגמר הנסירה הוא תוכן הבנין, המביא לאחדות משוכללת, "כמשוש חתן על כלה ישיש עליך אלהיך". עפ"י עולת ראייה א שצב-ג, אורות קמב, מאמרי ראייה 29-30

חיבור אחור באחור ברוחניות לפני הנסירה, ואח"כ באה הנסירה הטבעיות הישרה בכל ענין, באמונה ביושר בטבע, שהוא דבר טוב, שאינו נותן מקום לקלקול, אבל מכל מקום אותו החופש הראוי ליתן מקום לתיקונים גדולים גם כן אין כאן. על כן מנסרים מביאין רגשי חופש, שאפשר ג"כ להיות נפרדים חד מחד, ובבחירה מתחברין בזה מופיעים דברים גדולים בעולם ובאדם ובכל ההויה. הראייה כתי"י, מובא בלאמונת עתנו ב קיב-ג.

אשר יצר את האדם בצלמו בצלם דמות תבניתו, והתקין לו ממנו בנין עדי עד, יוצר האדם.

המין האנושי משתלם, מחיוב חכמתו ית', במהלך גדול דורות מתוך חבור יסוד הטבע ויסוד הבחירה. הבחירה היא מיוסדת על יסוד הטבע, ואם לא היסוד הטבעי, שבחסדי השי"ת ששם ביצירה לשכלול העולם, לא הי' אפשר לבחירה להתקיים, אמנם תכליתו הוא היסוד הבחירי, שמצד שכלו הוא בוחר ומסתכל במעשיו לעשותם ע"פ היושר והתקון. כמו כן מהות עצם הנטי' לשל' וריעות היא כמו דבר מחוייב כדי שתבא הבחירה ותחול, אך אם מנהגה הי' בהכרח כמו שהוא בבע"ח הי' זה בטול לבחירה, על כן אין בה כ"א רושם טבעי, כדי שהפעולות תהיינה שולטות מצד הבחירה. כח הבחירה שבאדם מתגלה הוא בודאי מצד הפנים, בראית העין ואופן פנית הלב והמוח, ולעומת זה משכן הכח הטבעי הוא בצד האחוריים, והחבור באחוריים, מקום שליטת הטבע, בא להשריש את הריעות מתוך היסוד הטבעי, שהוא מוכרח להיות יסוד ושורש לצד הפנים וגם מתחייב ממנו ונלווה לו. התרדמה, שהפיל ד' על האדם בלקיחת הצלע, היא קבעה את ערך הטבע בזה, שיהי' רק בתור רשם, ולא בתקף של שליטה בפעל, ובאין ידיעה ממשית שתוכל לפעול בכח הזכרון את קביעות ציורי הדברים כהיותם, אלא שנודעה לו בהבחנה של השכל, המבחין שוב את ערך הטבע שהוא רק לרושם כדי שיבנה עליו שכל הבחירה את בנינו. וזהו כמו ירידת הנשמה לגוף, שבא מלאך וסוטר על פיו ומשכחו (נדה ל:), ומ"מ פועל הרושם של היסוד הטבעי, שמראים לה נעם הצדיקים כמ"ש בזה"ק, כדי שיהי' יסוד ועזר לבחירה. והנה מצד הטבע ניכר וגלוי בבחינת השכל, שהשי"ת פועל בכל עת ומחדש בטובו, אבל מצד הבחירה משקיף השכל כאילו כביכול עזב הנהגתו העליונה כדי לתן מקום לבחירה. מ"מ בברכה של יצירה הראשונה, שלשם השרשת הטבע, אנו אומרים רק **יוצר האדם** בלשון הוה פועל, שהטבע בכל עת מוצרך להנהגתו העליונה ומושגח ממנה. ולעומת צד הבחירה שראשית ציורה המוטבע היא היצירה בצלם של מעלה לפעול בבחירה ושקול דעת, אנו אומרים אח"כ **אשר יצר** בלשון עבר, כי את הפעולה שבבחירה בהוה אנו מחוייבים ליחסה לאדם, **והתקין לו ממנו בנין עדי עד** שזוהי התקנה מיוחדת של הבנין הנצחי כדי לבסס את יסוד הבחירה, ומצד הידיעה העליונה, שהכל יד ד' עשתה, וגם השכל אלמלא הקב"ה עוזרו ומכוננו לא היתה הבחירה עולה בידו, חוזרין ומסיימין **יוצר האדם** לשון הוה ופועל תמיד. עולת ראייה א שצב-ג